

На това разпореждане азъ си позволихъ да възражъ, като казахъ:

— „Г-нъ Капитанъ, азъ разбирамъ, че отъ нашия отрядъ се иска да задържимъ на извѣстно врѣме неприятеля, па ако ще би съ цѣната на живота на цѣлия му съставъ. Но, начина за изпълнението на това, споредъ мене, не е само въ хвърленъето въ атака съ такива незначителни сравнително сили, съ каквито ний разполагаме; азъ мислжъ, че ний трѣбва да прѣтечемъ противника, да изберемъ позиция и да почнемъ да се окопваме на нежъ, та по този начинъ да го заставимъ той да ни атакува; разбира се, че ако ний се държимъ упорно на мѣстата си, то, разбиванъето ни ще бжде трудно“.

Капитанъ Кисовъ не удостои съ вниманието си моето мнение и ми каза, че подиръ боя на Колоница, той не очаквалъ да ме види страшливъ. Отговорихъ му, че до колко азъ се божъ, то той ще има възможность още днесъ да види и си замълчахъ.

Почнжъ се привежданъето въ изпълнение заповѣдта на началника. Влизанъето въ дѣйствиеленъ бой бѣ, за повечето, новостъ; само 1-а дружина, която бѣ калена вече въ нѣколко сражения на Колоница, които ѝ коштувахъ много скжпо, и отчасти 2-а дружина отъ Струмския полкъ, знаехъ добрѣ кждѣ отивахме. Зарадъ това, Костандий — началника на доброволцитѣ — се заведе да насърдчава офицеритѣ; — „Г-да, дръжте се, небойте се! сърбитѣ сжъ страшливи, ний ще ги побѣдимъ, макаръ и да сжъ много повече“! — казваше той, възсѣднжлъ на коня си.

Разбира се, повечето не обърнахъ внимание, защото всѣкой се бѣ заелъ сериозно съ това, което бѣ длженъ да върши.